

— Ой, махни, махни кахъри люти,
Ти младъ другаринъ, недей се вайка:
Мило е любе при стара майка,
Грижено чедо въ майчини скути.

Много се мина, малко остана;
Утре ще литнатъ нагоре птички —
Вестъ допрати имъ ти съ лястовички,
Че ще се върнешъ при пролетъ ранна.

Тежка версия вече е сбрана,
И армагани лежхтъ съ товари...

Чакамъ другари. —

Много се мина, малко остана!

А невяста въ ръце зела
Мъжка рожба, първо чедо,
Никомъ е чело е привела,
Сълзи рони до два реда.

Стара майка се притече,
А по нея и момата,
Да раздумватъ съ благи речи.
Кахърите на душата.

Съгледаха коледари,
Съгледаха — и подзеха
Друга песенъ, съсъ намяри
Да ѝ бъде за утеха: